

Luigi Passarelli

NEVOLNÍK

Luigi Passarelli

Nevolník

«Tektime S.r.l.s.»

Passarelli L.

Nevoľník / L. Passarelli — «Tektime S.r.l.s.»,

Program Price je systém riadenia spoločnosti založený na digitálnych kreditoch. Každý dospelý jedinec je vybavený mikročipom, na ktorý sa nabijú kredity v závislosti na účasti na sociálnom živote. Odmeňovanie hodnotných činností poskytuje pripísanie prémiových kreditov a to umožňuje užívať si život v súlade s vlastným profilom. Každá osoba s mikročipom je k dispozícii, aby prejavila vlastnú hodnotu v živote s cieľom prežiť a dosiahnuť správnu odmenu podľa svojej príslušnosti. Ivano sa v tejto panoráme nachádza v ťažkej a alternatívnej situácii s obmedzenými možnosťami voľby, je nútený účtovať s tými, ktorí stvorili kreditový systém a výšku odmeny za jednotlivé činnosti.

Содержание

Nevoľník	6
Конец ознакомительного фрагмента.	13

Luigi Passarelli

NEVOLNÍK

Copyright 2017 Luigi Passarelli

First Edition February 2017

TEKTIME – www.traduzionelibri.it

Prekladateľ Jaroslava Hribiková

www.mikrofilm.it

Original title: The Slave

Original edition: November 2015 by Luigi Passarelli

UUID: 8016db4e-ebb6-11e6-b81f-0f7870795abd

Questo libro è stato realizzato con StreetLib Write

<http://write.streetlib.com>

Nevolník

Bežný deň ako ktorýkoľvek pred ním. Ivano čakal v elegantnej čakárni ambulancie kým naňho príde rad v spolu s chlapcami, ktorí sa narodili v ten istý deň ako on. Stretol iba štyroch či piatich. On bol predposledný. Nikto nerozprával, nepreriekol ani slovka a takto to bolo lepšie. V podstate išlo o určitý postup. Všetci sa ponorili do príručky s pokynmi, ktoré sa naučili naspamäť už v čase školskej dochádzky a v rodine. Zbytočnosť. Bolo jasné, že samozrejme veci sa obvykle v pamäti ukladali ako prebytočné. V niektorých prípadoch, a tými sa média málokedy zaoberali, sa niečo pokazilo. Ivano nikdy vo svojom okolí nezažil alebo nepoznal príbehy z prvej ruky, pre ktoré by sa mal vážne znepokojovať. Tak ako ostatní, tváril sa zaneprázdnené, akoby ho príručka niečím zaujala, čítal historické informácie o tom, ako boli chlapci v jeho veku povinní absolvovať trojdňovú lekársku kontrolu, aby sa potvrdila ich spôsobilosť vykonávať povinnú vojenskú službu. Takže nič nové. Svet sa vôbec nezmenil. Bol nudný, možno stále nudnejší. Rovnako ako toho leta, keď skončila škola. Bolo to zvláštne leto, kedy sa otvorili dvere do nového života, života na univerzite alebo v zamestnaní. Už žiadne domáce úlohy. Učenie pre učenie bolo preč. Jeho rodina nikdy nebola na dovolenke. On, jediný syn, sa zúčastňoval krátkych študijných výletov v rámci regiónu. Nikdy však netrvali dlhšie ako jeden deň. Rozmýšľal o svojich priateľoch a spolužiakoch. Bolo by dobré, keby s niektorým z nich v budúcnosti spolupracoval. Potreboval by naozaj poriadnu dávku šťastia. Závidel tým, ktorí mali povolenie vycestovať. Odjakživa ho zaujímalo cestovanie. Rozhodol sa študovať na univerzite. Jedného dňa si bude môcť vybrať z rôznych pracovných príležitostí.

„Ivano! Poď, si na rade.“

Jasne, prišiel jeho čas.

Klásť otázky na adresu programu Price sa neodporúčalo. Šťastie znamenalo ísť nad rámec. Prekročiť celý význam života. Existovalo množstvo spôsobov. Posledné dni ho otec prinútil pozrieť si motivačné video, aby sa pripravil na jeho veľkú udalosť. Tento deň bol pre neho pripravený, odkedy prišiel na svet. Konečne bol tu. Stačilo sa len postaviť z pohodlného kresla, zabudnúť na doterajší život a nechať sa odvieť sestričkou.

Operačná sála vyzerala ako ambulancia jeho zubára.

Ivano vedel, že celý úkon bude trvať sotva desať minút. A práve toľko mu stačilo.

Zručný anesteziológ sa okamžite pustil do práce. Nikto neprehovoril. Ktosi sa z unavenej zdvorilosti usmial na pol úst.

Bolo namáhavé opakovane sa pretvarovať. Aj u práve dospelého človeka, ktorý stál zoči-voči dôležitej udalosti.

Títo ľudia však na to boli školení. Ivano zmobilizoval sily a použil techniku vypnutia mysle. Pomohla mu anestézia a pach v sále.

Nestratil vedomie. Kanyla, ktorá mu prechádzala nosovou dierkou sa mu hnusila a vyvolávala dáviaci reflex. Musela sa dostať do blízkosti epifýzy, tam vložiť posledný model mikročipu a vrátiť sa bez toho, aby spôsobila vážne poškodenia.

Až potom mu napadlo, aký vzťah môže existovať medzi organickou a technickou stránkou. Pre neho to znamenalo v podstate jedno a to isté. Mikročip ani lekári určite nevnímali bolesť.

O niekoľko minút bolo po všetkom. Úľava po vybraní kanyly bola sprevádzaná vyprchávaním účinkov anestézie. Zakrátko už mohol vstať a urobiť prvé kroky do sveta dospelých.

Na jednej strane sa cítil akoby sa znova narodil, na druhej akoby oťažel vedomý si obrovskej zmeny.

„Môžeš vstať, Ivano.“

Áno, mohol vstať. Kým smeroval k recepcii lekárskej ordinácie cítil miernu bolesť hlavy, ľahký závrat a stratu rovnováhy.

Tam naňho čakala knižka. Jeho súbor s dočasným heslom a opakovanými pokynmi, ktoré už poznal naspamäť.

„Vitaj v programe Price, Ivano!“

Bolo dokonané. Čakanie trvalo dlhšie ako všetko ostatné. V skutočnosti to nebolo nič mimoriadne. Možno len následky mali značný dosah.

Už sa musel iba vrátiť vlastnou cestou domov a snažiť sa, aby nenapáchal žiadne škody.

* * *

Kráčal naspäť po obvyklej ceste. Ocitol sa pred obchodom, v ktorom sa počas dospievania veľaokrát zamiloval do rôznych žien a dievčat. Teraz sa vo výklade nenachádzala žiadna, ktorá by ho nadchla. Napriek tomu urobil pokus, test.

Mobilným telefónom ukázal na dievča v bikinách, aby si overil ako funguje Program. Zdala sa spokojná a srdečná. Účet zatiaľ nebol aktívny. Ivano nepoznal cenu tejto operácie, ani spôsob ako vložiť dievča do nákupného košíka alebo do zoznamu želaní.

Dievčina mu naznačila, aby sa vrátil. Nemohol ju počuť. Mohol jej však rozumieť. Bolo jasné, že Ivanov vzhlád jej nebol ľahostajný. Škoda, že mu to vôbec nebolo po chuti. Ivano odchádzal a rozmýšľal nad dievčatami, o ktorých často po nociach sníval, a ktoré mu robili skutočnú a zmyselnú spoločnosť v jeho fantáziách. O tom, ako pomaly mizli z jeho každodenného života. Trocha sa zahanbil. Hlavne kvôli svojej rodine. Hneď na začiatku mu povedali, aby prestal uvažovať určitým spôsobom. Aj v tejto dobe znamenalo vytvorenie rodiny niečo úplne iné. V správny čas si nájde správnu ženu. Krátke študentské romániky s niektorými spolužiačkami mu nepriniesli uspokojenie. Vždy ich prežíval tajne a plný strachu.

Jeho pozornosť upútal žobrák, ktorý prosil o jedlo. Ivano chcel urobiť ešte jeden pokus. Ak všetko bola pravda, chcel pochopiť rozsah svojej moci.

Namieril svoj mobilný telefón na muža.

Áno, teraz to fungovalo. Muž mal hodnotu približne tritisíc kreditov. Starec so zmrzačenými nohami, prorockou bradou, špinavý ako málokto a oblečený ako napoleonský vojak naňho hľadel s výsmešným pohľadom.

„Tak čo, chlapče! Chceš si ma kúpiť? Zabávaš sa? Kúp darček pre svoju matku! Vezmi ma k sebe domov, daj mi izbu a vlastnú posteľnú bielizeň! V rodine vám budem užitočný, nezdá sa ti?“

Ivano sa vystrašil. Zahanbil sa. Bola to pravda. Fungovalo to presne tak.

Náhľivo odišiel a pritom myslel na úctu voči ľuďom. Tiež na ich praktické efektívne využitie. Áno, v Programe existovala ešte jedna možnosť voľby. Ako vždy to chcelo iba byť trochu všímavý. Alebo prinajmenšom udržať si výhodu. Teraz mal len strach, že niekto po ceste odhalí jeho pravú hodnotu a využije to.

Všetci poznali naspamäť základné pravidlo Programu: iba ostatné osoby mohli poznať efektívnu cenu kreditov, ktorú človek vlastnil. Iba cudzie zariadenie bolo schopné ohodnotiť, vlastné nie.

Predtým, než sa Ivano vybral do lekárskej ordinácie sa ho otec snažil upokojiť, že vstupom do Programu sa niet čoho obávať. Kredity platili štandardné pre všetkých, záležalo od spôsobu života, ale on sa vedel pohybovať a očakával povzbudivú sumu. Sumu, ktorá by mu zabezpečila slobodný pohyb.

V každom prípade, Ivano si vedel predstaviť čo bude po návrate domov.

Jedno kázanie za druhým. Jedno upozornenie za druhým. Jasne, otec si nenechá ujsť príležitosť znova vysvetľovať ako sa veci majú.

Ešte ho vedel odhadnúť. U nich doma nikdy nechýbalo nič zo Štandardu. Iba možnosť cestovať sa im nikdy neponúkla.

Samotný svet bol pre nich niečo vzdialené a neznáme. Jeho rodina mala prístup iba do niekoľkých mestských štvrtí. A to muselo stačiť.

Jednoducho, svet bol príliš nebezpečný na to, aby sa mohlo žiť všade. Každé cestovanie riadil Program a len málo šťastlivcov dostalo príležitosť opustiť svoj Areál pôsobnosti. Tak, ako to bolo v jeho prípade a v prípade jeho rodičov. A hádam u všetkých jeho priateľov a spolužiakov.

Ivano cestou prechádzal popred niekoľko málo otvorených obchodov. Takmer vo všetkých prípadoch išlo o predajne čerstvého jedla. Bol v pokušení prvýkrát v živote vykonať tajne vlastný nákup. Ktovie, aj keď len jeden cukrík. Na druhej strane si bol istý, že otec by sa našťval. Pokazil by mu narodeniny Price. Ešte by sa mohlo stať, že by sa otec išiel vyžalovať Ochrantom systému a nakoniec by mu obmedzili výdavky.

Samozrejme, ako dospelý sa musel správať slušne a zabudnúť na bláznivé pokušenia, aby boli jeho blízki spokojní. V podstate sa toho oproti predchádzajúcim rokom zmenilo len málo. Nemohol si nič dovoliť predtým a teraz už vôbec nie. Musel iba čakať na správny okamih, aby investoval do niečoho, čo bude jeho. Určite nie do nejakej hlúpeho detského cukríka.

Napokon, musel počkať, kým otec skontroluje jeho kredity. Teraz sa chvel pri pomyslení, ako bude ohodnotený za svoju námahu, kariéru a vôbec za celý život.

Dôveroval otcovi, ale nie slepo. Obával sa, že ani on nevie všetko, že mu v jeho výpočtoch niečo uniklo. Dokonca sa bál toho, že jeho spolužiaci dostali oveľa viac. Zahanbuje.

Zrýchlil krok. K domácomu prahu už nechýbalo veľa.

* * *

Ivano zazvonil na domáci zvonček. Nikdy nemal vlastné kľúče. Otec mu utekal otvoriť. Mal voľno ako všetci otcovia počas narodenín Price.

„Ivo! Dokázal si to, tu si! Pod' dnu! Takže ako? Si dojatý? Cítiš sa konečne dospelý? Sadni si, máme pre teba prekvapenie!“

Mama priniesla maličkú suchú tortu, s jednou horiacou sviečkou navrchu.

Všetci už sedeli okolo stola. V skutočnosti nie všetci. Chýbal zvyšok príbuzenstva.

Odkedy Program neudeloval dodatočné kredity na darčeky k sviatku, nikomu sa už nechcelo veľmi oslavovať.

Ivano sfúkol sviečku a chystal sa odísť do svojej izby. Mohol na to zabudnúť.

Jeho otec vzal svoj mobilný telefón a slávnostne ho namieril na Ivanovu hlavu.

„Si pripravený? Chceš to vedieť alebo nie? Nie si zvedavý? Celé roky som pri tebe stál, radil som ti, viedol som ťa. Stačí iba jedno kliknutie a dozviem sa to. Ach! Hodnotil ťa niekto po ceste domov? Alebo si bol taký neohrabaný, že si o to sám požiadal nejakého okoloidúceho? Čo ty na to, Ivo? Môžem?“

Otec zamieril a okamžite dostal výsledok. Najprv sa tváril vážne a ustarostene. Potom sa uvoľnil.

„Ako som si myslel. Presne ako som si myslel. Nikdy sa nemýlim. Však láska? Pozri sa na to!“

Otec predpokladal správne. Hlboko v srdci Ivano dúfal, že dostal vysoké percentuálne ohodnotenie. Nebol na to dôvod. Bol to iba sen. Áno, sníval o tom, že bude lepší, než sa ho snažila presvedčiť krutá realita. Prílišné snívanie sa zdalo zavádzajúce. Jasne, získal nejakú záplatu ako na literatúre. Napísal si o sebe román s príliš krásnym koncom. Bolo načase ísť si oddýchnuť. Bolela ho hlava, rovnováha sa strácala, robilo mu lepšie hýbať sa, než sedieť.

Torta bola stuchnutá ako všetky nadmerne konzervované, musel vypiť tri poháre vody, aby prehltol jeden kúsok. Sníval kréme, ako jedol kedysi.

Ivano s otcom si sadli do obývačky. Mamu zaujímalo iba bežné hospodárenie. Riadenie komory, upratovanie, malé nákupy. Jej manžel mal oprávnenie nakladať s jej kreditmi, pretože bola vždy zlá studentka. Tento fakt jej spôsoboval depresie a poníženie na celý život. To bol dôvod, prečo sa nezúčastňovala rada rodinných rozhodnutí, aj keď jej manžel v súkromí, v manželskej spálni, často kládol otázky, konfrontoval sa, pýtal si od nej rady a názory. Lenže ona odpovedala vyhýbavo,

niekoľkými slovami. Len aby uspokojila svojho manžela. Chýbala jej pôvodná rodina a nikto nevedel, prečo sa prerušili kontakty. Aspoň nie oficiálne. Spomínal sa iba jeden príbeh o zatknutí akéhosi príbuzného, nič viac.

Ivanov otec pracoval v údržbe jediného zábavného parku v Areáli pôsobností. Bol to obrovský park a mal veľkolepú infraštruktúru. Ako taký neustále vyžadoval kontroly, technické opatrenia a dozor. Ivanov otec sa stal jedným zo zodpovedných osôb v tomto sektore.

Jednako, s pribúdajúcimi rokmi Ivano prestal navštevovať zábavný park. Nikdy sa tam nestalo nič nové, žiadne aktualizácie, všetko bolo presne také ako na začiatku. Takže časom stratil o park záujem. Otec mu to nevytýkal, jeho práca bola určená hlavne pre rodiny s malými deťmi. S istotou vedel, že Ivanove deti tam raz budú mať vďaka nemu bezplatný vstup kedykoľvek a na ako dlho budú chcieť a to mu stačilo. Malé privilégium, na ktoré bol hrdý. Otcovi stačili aj malé podnety, len aby nemyslel na iné nepríjemnosti.

V obývačke Ivano počúval otcovo rozprávanie plné múdrostí, ale melancholické a vyčerpávajúce.

Upozornenia aby nekupoval niečo, čo súrne nepotrebuje, že poplatky za univerzitné štúdium obsahujú celodennú stravu v jedálni, elektronické knihy, zošity, videolekcie a všetko ostatné.

Na Ivanovom postoji nebolo čo meniť. Spontánne držať krok so súčasnou situáciou na škole. Dosiahnuť čo najvyšší počet bodov bolo dokonca žiaduce. Takže najmenej štyri roky vytrvalosti a plného sústredenia. Nič iné nebolo potrebné. Potom nasledoval ďalší krok.

Spomínal si, že nie každý z jeho spolužiakov mal také šťastie, nie všetci mali jeho vlohy a schopnosti. Chcelo to vďačnosť za všetko a všetkých. Áno, uznať postavenie stredne privilegovaného človeka a na tom si založiť a udržiavať pozíciu. Udržať si pozíciu.

Ivano tieto príbehy počúval najmenej polovicu svojho života, ale toho dňa sa mu hnusili. Túžil sa vyzliecť a padnúť do postele, ak už nie kvôli spánku, tak aspoň aby si nasadil slúchadlá a počúval audio sny.

Otravovalo ho priznať, ale už sa nedokázal sústrediť na otcov monológ. Nepokoj spolu s ľahkou paralýzou spôsobili, že ho oblieval pot. Mama, ktorá prešla niekoľkokrát obývačkou si to všimla, ale ako vždy nepovedala slova.

„Dobre, choď si odpočinúť. Pokiaľ viem, v dnešnej dobe je operácia hračka. Spomínam si za mojich čias, poslalo nás to na týždeň do postele. Mysleli sme len nato, ako využiť výhody záruky. Potom to prešlo. Ako u aktualizácií.“

Ivano sa mechanicky zdvihol. Našťastie bolo na schodoch zábradlie. Vliekol sa nahor až do svojej izby.

* * *

Dostavil sa hlavný prechod. Poležiačky na posteli začal pochybovať o užitočnosti absolvovaného a budúceho štúdia. Uvedomil si, že sa nerozhodoval v súlade so svojimi túžbami. Napriek tomu prešiel všetkými testami, aby sa dostal na cestu primeranú svojim vlohám, a vhodnú vzhľadom na jeho vlastnosti. Nemusel pochybovať, neexistovala nesprávna voľba. Napriek tomu sa cítil priemerný. Už aj preto, lebo vedel, že jeho sny boli v skutočnosti neprijateľné a nereálne. Rád by iba cestoval a priebežne rozhodoval, ktorou cestou sa pustiť. Lenže o svete vedel veľmi málo. Nosil v hlave tak akurát mapy zemegule. V skutočnosti bolo ťažké si na nich niečo predstavovať.

Iba jeden z jeho spolužiakov s ním študoval v rovnakom odbore. Spolužiak, s ktorým nikdy ani neprehovoril. Nikdy nedošlo k žiadnej konfrontácii, nemal naňho dokonca žiadny kontakt. Lenže posledný deň v škole sa dohodli, že sa stretnú a spolu si pôjdu obzrieť miesto ich budúceho štúdia. Každá dostupná fakulta bola prísne oddelená od ostatných.

Nikdy tú budovu nevidel aj keď sa nachádzala neďaleko od jeho domova. Nikdy o nej ani nepočul. Volala sa Kontajner B1. Vzal tablet, aby sa pozrel, či nájde nejaké obrázky. Zvláštne, že mu to nenapadlo už skôr.

Ostal sklamaný. Bola tam iba jedna aplikácia na stiahnutie. Vyhľadávač nič iné neponúkal, zbytočne sa snažil.

Pomyslel si, že k údajom získa prístup, až keď sa tam zapíše. Otec už mu pripomenul, o koľko kreditov ročne príde, ale spomenul aj rôzne možnosti ako nazbierať ďalšie. Veru, možno ho naozaj čaká kvantový skok.

Vrátila sa mu trocha nádeje a energie. Možno bolo naozaj správne urobiť maximum pre získanie kreditov. Rozmýšľal o pozitívnom výsledku. Obával sa iba jednej veci, že to bude nad jeho sily.

Neskutočné testy, zavádzajúce otázky a odpovede, všetko aby sa zabránilo získaniu uznania. Lenže ak by to bolo všetko jednoduché, nebola by ani chuť zväčšovať svoj majetok. Alebo aj nie.

Zapol si audiofón na príjem svojej obľúbenej stanice, ale ozval sa Hlas svedomia.

„Ivano, teraz sa môžeš stať tým, kým si vždy sníval, že sa staneš. Prestaň myslieť negatívne. Dnes je mimoriadny deň. Uživaj si tieto chvíle s najbližšími. Ukáž im, ako si vážiš všetko, čo pre teba spolu s nami urobili. Vďaka nám všetkým, ktorí sme ti vždy stáli po boku, si sa dožil Veľkého dňa. Staň sa uvedomelým a vďačným človekom. Chceš si vypočúť svoj denný horoskop?“

Ivano nenávidel horoskopy. Nenávidel všetko, čo predpokladalo dozvedieť sa niečo bez námahy. Napriek tomu, že sa to tváril ako umenie.

Audiofón mu vybral zoznam afirmatívnych skladieb. Napriek tomu, že poznal iba jedného z ponúknutých umelcov. Bol to starý, z minulosti známy umelec. Jeden z mála, ktorý prežil posledné roky.

Jasne, znova a znova sa o tom učil. V jeho kurze na to mali špeciálny predmet. Zanechanie modlárstva a lásky k idolom. Boli naozaj vytvorené. Keďže Program nebol schopný rozoznávať pravé zdroje od nepravých, rozhodol, že sa bez nich zaobíde.

Nevedel pochopiť nakoľko je užitočné, správne, záslužné alebo nie, uprednostnil rozseknúť gordický uzol a hodiť slobodné myslenie cez palubu. Ivano si myslel, že artefakt bol otázkou minulosti plnej pochybností a problémov, neistoty, veľkého množstva nesprávnych interpretácií. Všetko bolo navždy preč. Neprežil vývoj kultúry, ale jedno bolo isté, nebolo cesty späť.

Ani zďaleka sa necítil na to, aby niečo vytvoril, využíval pozitívne energie a nechal, nech Voľba padne na niekoho vhodnejšieho ako on.

V podstate existovali špeciálne školy, veľmi ťažké, kde sa tí najpovolanejší učili ako byť objektívni a spoľahliví.

Z tohto hľadiska dosiahol v teste najhorší výsledok.

Miloval ležať na chrbte a pozorovať strop. Zvlášť vtedy, keď s ním programovanie ladilo. Miloval svoju izbu.

Áno, Hlas mal pravdu. Naozaj sa mu splnil sen. Teraz si potreboval oddýchnuť, ale keby teraz zaspal, prehádzal by si nočný spánok.

Pocit pokoja a osobnej realizácie mu vrátil sebadôveru. Pomaly, pomaly sa začal cítiť pripravený pohnúť sa vpred. Postup dopredu vo svojich malých veciach bol jediný druh cestovania, ktoré si mohol dovoliť. Naplánovaná a vysnená cestu. Musel iba nechať plynúť čas, aby ju mohol úplne realizovať. Všetko spočívalo v dôvere. Pomáhalo mu všetko, čo sa naučil, teraz to chápal lepšie. Otvárala sa mu dimenzia realizácie. Žeby mal čip takú obrovskú moc? Na toto nemal odpoveď.

* * *

O niekoľko dní sa zdalo, že si jeho myseľ, či skôr časť čela, zvykla na rušivý element. Zatelefonoval mu spolužiak, ktorému sa podarilo zistiť jeho číslo cez spoločného kamaráta. Dostal povolenie absolvovať návštevu, pretože podľa otca išlo o postup, ktorý uznával.

V dopoludňajších hodinách sa stretli pred ich bývalou školou, ktorá bola momentálne zatvorená. Oboch premohol pocit nostalgie. V podstate sa tam cítili dobre.

Prehodili pár úvodných slov o tom ako spolu chodili do školy, týkalo sa to práve ich zážitkov z minulosti. Možno preto, lebo netušili, čo ich čaká na konci prázdnin. Obaja si udržiavali typicky chlapčenský prístup, ktorý pripúšťal možnosť zmeny. Preto sa tvárili nedôverčivo voči protokolu ani voči šuškande na chodbách, ktoré sa evidentne stále prekrývali.

Medzi spolužiakmi prebiehal istý druh konkurencie kto bude lepší a kto získa väčšie výhody, ktoré mohli dosiahnuť pre spoločnú budúcnosť. Niektorí hovorili, že jeho postup je lepší, veľkolepejší a uspokojujúci, niektorí tvrdili opak. V každom prípade nešlo o ich vlastný výber. Viera, že je Program šľachetný a subjektívny, sprevádzala každého študenta plného nádeje. Dokonca viac ako horlivosť a výsledky testov.

Keď sa pohli smerom ku Kontajneru B1, Ivanov kamarát sa nezdržal.

„Počuj... nakupoval si niečo? Ja nie. Ak chceš, skontrolujem ti účet a ty skontroluješ môj. Môj otec tvrdí, že by som ho mal mať stále pod kontrolou. A tiež, aby som si dával pozor na všetko čo robím a čo si myslím. Ty nemáš strach?“

Na požiadanie kamaráta Ivano namieril svoj mobil na jeho čelo a na jeho veľké prekvapenie sa objavila trojnásobná suma než mal on. Nekomentoval to, ale odmietol nechať sa ohodnotiť.

„Prečo nie? Ukážem ti displej, alebo vieš čo? Urob to sám, dám ti svoj mobil a potom hneď vymaž údaje. Vieš ako sa to robí, nie?“

Ivano sa odhodlal. V skutočnosti chcel skontrolovať svoj kredit, aby mal prehľad.

Vzal kamarátov mobil a vykonal kontrolu. Výsledok ho neprekvapil, iba potvrdil to, čo už vedel.

Nevymazal údaje a trochu zahanbený podal mobil kamarátovi, ktorý reagoval zmesou súcitu a prekvapenia.

„Môj otec má pravdu,“ povedal.

Ivano pripomenul kamarátovi hodiny etiky: po dosiahnutí dospelosti mohli riadiť autá na vodík. Na ceste museli byť presní, obozretní a disciplinovaní. Lenže chcelo to veľa šťastia. Keby spadol nejaký strom alebo by si niekto pomýlil manéver, mohli prísť o život bez vlastného zavinenia.

„U mňa nejde o šťastie. Je to odmena. Zaslúžená odmena.“

Ivano povedal, že tajomstvom je urobiť z komplikovaných vecí jednoduché.

Kamarát ho vyzval, aby bol ticho a nikdy viac nevyslovil podobnú vetu. Slová ako tajomstvo alebo skratka už neboli dovolené. Musel si tým prejsť a hotovo. Zaslúžiť si. Ako on.

Kamarát sa na chvíľu odmlčal. Potom vybuchol a povedal Ivanovi, že ak bude pokračovať v takýchto debatách, bude ho musieť nahlásiť.

Ivana už vôbec neprekvapovalo, že sa za celých päť rokov nikdy nerozprávali.

Jednako ho uchlácholil. Zároveň rozmýšľal, ako by sa dal získať trojnásobok kreditov. Potreboval taktiku.

Kráčali bez slov ako kopy nešťastia, každý zahĺbený do vlastných myšlienok, kontrolovaných mikročipom.

Ivano si spomenul na jednu návštevu u starého otca v domove pre veteránov. Veru, jeho starý otec bojoval svoj posledný boj. Vykonyval službu na rozmiestňovaní striel. Mal teda možnosť aspoň trochu poznať svet cez server a satelitné skenery, vždy keď mu to umožnilo tajné sledovanie. Starý otec Ivanovu detskú zvedavosť uspokojil počas tejto jedinej návštevy len veľmi málo. Vojna ho naučila, že uboleným a skúseným očiam mohlo brieždenie aj súmrak pripadať rovnaké. A teraz už bol

presvedčený, že niet viac pravého spôsobu ako si skutočne užívať život. Naše vedomie bolo zasiahnuté príliš veľkým množstvom mikroskopických a makroskopických vstupov. A tie najsilnejšie, ktoré vždy zvíťazili, boli práve negatívne. Nebolo východiska. Nerob si márne nádeje, Ivano, nerob si márne nádeje, ani tebe sa to nepodarí.

Spomienka na starého otca sa odrazu prerušila, keď Ivano obdržal na mobil výstrahu: nepovolená činnosť.

Samozrejme. Aj tak už dorazili pred budovu. Obaja sa usmievali a hovorili, že bolo zvláštne, že si ju nikdy nevšimli. Až teraz sa dozvedeli, že táto kocka s virtuálnymi oknami a nie ozajstnými bol Kontajner. Kamarát povedal, že už tadiaľto prechádzal, ale nevšimol si ho. V každom prípade sa obom pýchou nadúvala hrud'. Ponáhľali sa ku vchodu s nádejou, že sa dostanú dnu. Ostali sklamaní. Bolo zatvorené.

Okolo kocky bol dookola, na vzdialenosť troch metrov, priestor s vydláždenou záhradou a trocha väčšia plocha pred vchodom. Mala dva stupienky.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.